

HON VANN KAMPEN MOT HUNDSKRÄCKEN

Av CA ERIKSSON

Titta noga på bilden.

Den rymmer oerhört mycket mer än den utger sig för. Rebecca låter schäfern Ronja plocka en bit godis från sina läppar.

Rebecca har haft hundskräck. Närmast panisk hundskräck.

Men hon har jobbat, jobbat och åter jobbat för att bli av med den.

— Jag var ju på väg att bli nipp-
rig. Ibland kändes det som om jag
var rubbad som jämt flydde så fort
en hund fanns i närheten. Och jag
blev alltmer isolerad.

Fyra år har det tagit Rebecca
att övervinna det allra mesta av
den okontrollerbara panik hon
kunde känna på en spårvagn om
någon med hund helt plötsligt kom
in.

— Jag kunde plöja som en tor-
ped genom en fullpackad vagn för
att komma till utgången. Så fruk-
tansvärd var min skräck.

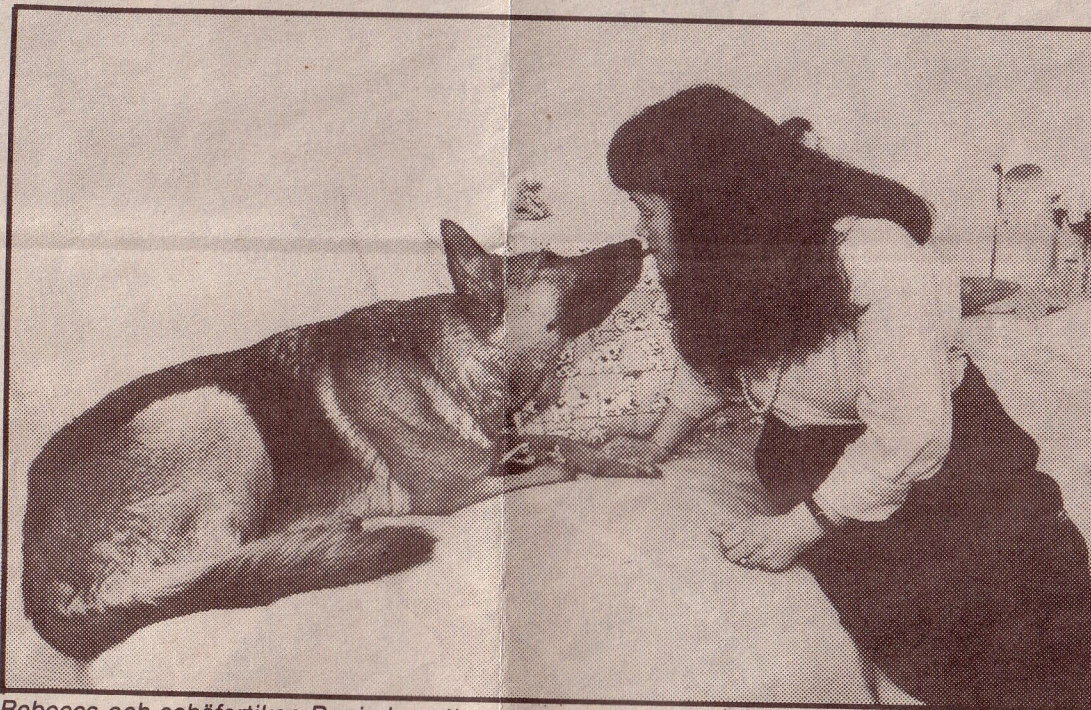
Hur blev det så?

— Jag vet inte. Kanske hände
något när jag var riktigt liten och
ännu bodde kvar i Korea. Jag har
ärr på ena axeln — ärr som myck-
et väl kan komma från hundbett.

Effekterna av sin skräck vet hon
desto mer om.

Vågade inte gå ut

Till slut övergick den till ett

Rebecca och schäfertiken Ronja har ett gemensamt: rädslan. Rebecca för hundar och Ronja för människor. Nu känner de varandra någotsånär och Ronja vågar ta en godisbit från Rebeccas mun. Sen — längre fram — ska hon ha en egen hund. En liten yorkshire. Foto: INGELA WIRDENÄS

Så där höll det på. Tills en dag.
Rebecca tröttnade på sitt eget
beteende. I andras ögon var hon
litet knepig, som alltid var på vakt,
aldrig slappnade av. Nånstans
ifrån kunde det ju komma en
hund.

— Att solbada var ingen glädje.

intresse. Ett sätt är att inte söka
ögonkontakt — att inte vifta med
armar och ben — att inte bli hög-
ljudd utan bara lugnt och stilla gå
förbi en hund man möter.

Så icke Rebecca.

Hon skrek, viftade och bar sig
åt. Och givetvis reagerade hunden

gick jag lugnt vidare och tittade
rakt fram.

Visserligen krävde det mycket,
men hellre det än det som varit.
Första självövertvinnelsen var att
erkänna hundskräcken. Hon fort-
satte med att peppa sig själv, tyc-
ka att hon var duktig.

Precis som man berömlar en

— Allt tog sin tid. Det gick fram-
åt och det gick bakåt. Jag intalade
mig att jag och ingen annan kunde
ta initiativet. Jag hade stöd och
uppmuntran. Även om skräcken
kom tillbaks, sa jag mig att allt
gick jättebra. Jag såg bakåt och
märkte mina framsteg.

Kvar fanns så banala saker (för
en icke hundrädd alltså) som att
vistas i samma rum som en lös
hund, att låta hunden nosa. Sakta
men säkert växte självkänslan.
Men den brast på nytt när fler
hundar kom med i bilden. Den
rörligheten lockade tillbaks
skräcken. Den gamla. Den okont-
rollerbara.

Psykologhjälp

Rebecca fick hjälp. Hundpsyko-
logen Mickie Gustafsson, som ar-
betar åtskilligt med problemhun-
dar fick nu en problemmänniska
att "bita i".

Tillsammans, ensamma med en
hund och senare med flera hun-
dar raserade Rebecca så småning-
om också stora delar av den sista
skräckmuren. Annan hjälp fick
hon i Mölndals Hundsällskap.

Nu är muren reducerad till någ-
ra stenars höjd, bestående av re-
spekt och reservation. Nyttiga
hinder mellan människa och
hund. Hon väntar gärna länge och
väl tills en hund kommer själv-
mant.

Bilden till den här artikeln visar
ju en sak:

Rebecca har nått många del-
mål. Det som länge länge varit en

stadium där jag blev rädd för att göra saker — ifall, ifall jag skulle möta en hund. Alltså gick jag inte längre ut i skog och mark, vågade knappt gå hem till folk utan att fråga först om de hade hund, jag rusade ut i trafiken om jag såg en hund på långt håll, kom i konflikt med hundägare, som jag skällde ut.

Mitt huvud för upp och ner, eftersom jag hela tiden måste titta och titta efter hundar. Hundskräcken hade faktiskt blivit en av mina viktigaste aktiviteter.

Inte ögonkontakt

Nu finns ju vissa små tumregler för hur man ska bete sig för att inte i onödan dra till sig en hunds

som ryggmargen sa åt den:

— OJOJOJ! Vad festligt! En människa som vill latta!

Full fart. Hopp och skutt. Några glada skall. Buffbuff och puss puss.

Stålsatte sig

— Jag började stålsätta mig genom att göra rätt. Istället för att fly

hundvalp under träning.

Nästa steg: Att gå förbi en lös hund. Med dunkande hjärta, med kramp i magen och på stela ben klarades också det. Öka kraven: Stanna kvar i spårvagnen nästa gång en hund kommer på.

Ändå var det en viskning jämfört med att sitta kvar på sin plats om en hundägare satte sig intill.

önskdrom är uppnått. Hon kan leka och kela med en hund. Med en stor hund och varken hjärtklappning, kallsvett eller panik bryter ut.

Det är många i omgivningen hon är tacksam mot — men ändå kanske mest mot sig själv. Hon var rädd — hon måste övervinna skräcken. Ingen annan.

HÄR FÅR DJUREN ETT HELT NYTT LIV

Av CA ERIKSSON

Sassa är schäfervalp, bara fem månader. Snart har hon ett nytt namn och ett nytt hem.

För bara några veckor sedan var hon dödsdömd.

Nu rusar hon glatt lapande av den här vinterns första snö. Om nosen har hon en bred tejp, som håller ihop munnen nästan helt. Om huvudet sitter en stor tratt.

Ena örat är perforerat på ett par ställen. Käken har en fraktur långt in. Ägaren kunde inte betala veterinärskostnaden.

Därför var den livsglada valpen dömd att dö.

— Jag förstår inte hur människor tänker. Förr ägaren till den här valpen skaffade sig en dräktig tik att ha tillsammans med valpen. Sânt går sällan väl, säger Grethe Larsen.

Skulle avlivas

För Sassa slutade det med ett hugg tvärsöver huvudet. Skadorna var svåra, men inte livshotande. Ägaren hade inte tänkt så mycket på vare sig valpen eller sig själv att den ens var försäkrad.

Därför skulle den avlivas.

Nu får den leva vidare. Veterinären tog kontakt med Storemossens Djurhem i Hällingsjö, som i sin tur fick kontakt med ett ungt par utanför Göteborg. Sansas räddning.

Grethe Larsen, driver djurhemmet som samtidigt är en djurskyddsklubb. Till henne kommer hundar, katter, till och med höns och igelkogar!

Misshandlade

Men mest är det omplaceringshundar, vanskötta, misshandlade, herrelösa hundar och hundar som dömts ut av ägarna, som vandrat genom Storemossen.

— Sassa är bara ett exempel. Nu får hon gå ett tag till med den breda teipen om nosen, tills käkbrottet läkt ihop. Innan dess kan hon bara lapa i sig välling och annan flytande föda.

Men varför flyttar man då till en skogsbacke i Hällingsjö och lägger ner pengar på djurstallar, på att ta hand om djur som kommit i kläm, bekosta annonser, kolla upp människor om de är lämpliga att ta hand om ett trasigt djur?

Inte är det för pengarna.

— De avgifter vi tar är 300 för en hund som lämnas ut — men

Det här är Dick, en spets, som omhändertagits hos Grethe Larsen i Hällingsjö.

först sedan vi på platsen kontrollerat ett hem och pratat ingående med nya ägarna.

Den andra avgiften är 150 kronor för en hund som kommer in. Kanske betalar det foder och andra kostnader under tiden de stannar.

— En hund som kommer in ena dagen och kan placeras nästa, betalar för andra som stannar längre.

När Grethe annonserar efter intresserade, kan hon få uppemot 100 svar. Men 14—15 kan vara lämpliga.

I pärm efter pärm har hon dokumenterat hundar i text och

Schäfervalpen Sassa har nu fått ett nytt namn, ett nytt hem och ett liv. Hon skulle ha avlivats annars. Ägaren hade inte råd med sjukvårdsräkningen. Foto: LEIF GUSTAFSSON

bild. Som de var när de kom och som de var när de placerades ut.

— En sak ger det här i alla fall: Semestrarna kan vi åka från det ena omplaceringshemmet till det andra och överallt blir vi väl mottagna.

Till och med igelkottarna kom människor och ville ta hand om!

Så blir det bättre

— Alldeles klart är att ute i samhället finns alltför många hundar som far alltför illa. Annars skulle inte ett så pass litet djurhem som Storemossen behöva ta hand om och placera om 72 jockeyar bara förra året.

— Inför obligatoriska hundägarkurser på sådär tio veckor med några timmar i veckan. Då tappar alkoholister och andra i samhällets utkanter intresset.

— Dessutom menar jag att man aldrig ska sälja hundar billigt. Då sovrar man också bort många som man vet i förväg är misslyckade som hundägare.

— Inför kattskatt och obligatorisk ID-märkning också för katter. Då kan ägarna spåras och blir mindre benägna att lämna sommarkatter åt sitt öde på hösten.

Det är Grethe Larsens recept för att djuren ska få det bättre.